

© Editura INK STORY, 2021

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al autorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor. Deținerea unei copii fără suportul fizic și original este ilegală (conform legii Dreptului de Autor). Ca excepție, se permite preluarea unor scurte citate în eventuale recenzii.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

L.M. ARIA

Joacă-te cu tine / L.M. Aria. - Pucioasa: Ink Story, 2021

ISBN 978-606-95355-1-6

821.135.1

Editor: Irina Dumitru
Copertă: Ciprian Lungeanu
DTP: Cristian Negoii

L.M. ARIA

Joacă-te cu mine

Editura INK STORY

Pucioasa, 2021

CAPITOLUL 1

În fiecare zi mă trezesc în jurul orei cinci. Când ies, sunt singur pe stradă, iar asta îmi oferă un sentiment pozitiv de care nu am parte când ajung la muncă. Îmi place să alerg, să mă mențin în formă și să fiu pregătit pentru orice eventualitate. Cursa mea zilnică este mereu aceeași: o iau la dreapta pe Mayan Way, apoi pe Tachbrook, traversez parcul și ajung pe strada mea.

În câteva ore, Claire se va trezi. E ziua ei, însă nu am dispoziția necesară pentru a zâmbi și a mă preface că totul este în regulă.

Intrând pe Coppice Road, drumul care duce spre parc, ceva ciudat îmi atrage atenția într-un boschet, undeva puțin în fața mea. Probabil că n-aș fi observat nimic, dacă acea tufă nu ar fi fost căzută la pământ. Îmi scot căștile

și, pe măsură ce mă apropii, ochii încep să mă usture și o senzație de greutate îmi inundă gura. Reușesc doar să mă dau câțiva pași înapoi și să-mi vărs mațele pe unde nimeresc. Imaginea îmi bântuie vederea în continuare, iar genunchii îmi tremură. Mă las ușor pe pământ și închid ochii, încercând să mă adun. Scot telefonul din buzunar și o apelez pe Melissa, prima persoană la care mă gândesc.

– Alo? spun cu vocea răgușită, încă simțind gustul acru ce îmi deranjează papilele gustative.

– *Derek, tu ești?*

– Da. Am nevoie de tine.

– *Ce s-a întâmplat?*

– Nu am văzut în viața mea ceva atât de abominabil. Trebuie să trimiți pe cineva aici imediat!

– *Ce ai văzut?*

– Sunt în parcul din apropierea casei mele, știi care. Te aștept aici.

– *Ajung imediat.*

CAPITOLUL 2

De obicei, eram chemat de echipa de criminalistică la locul incidentului, unde mi se aducea la cunoștință situația. Medicul legist, James, își expunea presupunerile; iar apoi, dacă era în jurisdicția mea, preluam cazul. De această dată, totul a fost schimbat la o sută optzeci de grade, iar eu am fost luat total pe nepregătite.

Echipa de laborator a ajuns în jur de un sfert de oră, iar la puțin timp, Melissa. În toată această perioadă, am rămas la distanță de scena înfiorătoare.

– Derek, spune-mi ce este, zice, apropiindu-se de mine cu pași repezi.

Părul îi este răvășit și pare să se fi îmbrăcat pe fugă. Între mine și șefa mea, tot timpul e un fel de tatonare. Amândoi nutrim sentimente vechi, dar nu ne permitem

să le scoatem la suprafață. Eu sunt însurat, iar ea este deja la a nu știu câta relație. E o femeie frumoasă și inteligentă. Întotdeauna mi-a amintit de Cleopatra, nu numai datorită atitudinii, ci și pentru că poartă părul negru și lung lăsat pe spate, bretonul tuns drept acoperindu-i fruntea.

Uneori nu pot să mă abțin să nu îi admir formele, deși acest moment nu e deloc oportun pentru asta.

– Trebuie să fie ceva cu adevărat paranormal, de ești în starea asta, spune Melissa. Apropo, ți-ai chemat echipa?

– La naiba! Știam eu că mai era ceva de făcut. Îi sun acum!

– Am făcut-o eu deja. Am presupus că ai uitat. Sunt pe drum.

Dezgustat și cu stomacul făcut ghem, mă apropii de James, care pare să aibă totul sub control, lăsând-o pe Melissa puțin să digere pentru câteva momente tabloul de coșmar.

– Dumnezeu, spune ea, cu fața schimonosită de repulsie. Cine să facă una ca asta?

Asta m-am tot întrebat și eu, dar până să mai spun ceva, se declanșează o nouă rundă de vomat. Deși lucrez de ceva vreme în poliție, am început a prinde ceva încredere, însă ce văd aici întrece orice experiență.

În fața noastră se desfășoară scena morbidă a unui

cadavru sau ceea ce a mai rămas din el, tranșat în bucăți. Are mâinile detașate de corp, cea dreaptă retezată de la umăr la cot, apoi de la cot la palmă. Lângă cea stângă, zac două degete. Un picior e tăiat în patru bucăți aproape egale, iar celălalt retezat de la genunchi și șold. Toate cele zece degete de la picioare prezintă leziuni și niciunul nu e la locul lui. Capul e doar o carcasă goală, fără creier. Ce a mai rămas din corp e răsfirat pe o suprafață prea mare pentru a desluși ce-i lipsește și ce nu. Bucățile de carne desprinsă și oase sunt împrăștiate pe iarbă, implorându-mă parcă să refac puzzle-ul distrus de un copil răzgâiat.

– Ia uitați-vă la asta, strigă James, ridicând o foaie îndoită pe jumătate.

Melissa apucă hârtia de un colț cu o mânășă de unică folosință, se uită la ea curios, dar nu reușește să o descifreze. Sângele e îmbibat pe o suprafață prea mare pentru a fi lizibil.

– Pare a fi un mesaj. Îl voi trimite la laborator.

CAPITOLUL 3

Alerg spre casă. Cu fiecare pas pe care-l fac, mă simt urmărit. Întorc capul, dar nu este nimeni în jurul meu.

Odată ajuns, simt nevoia disperată de un duș. Las apa să-mi acopere corpul. Stropii parcă mă ard, făcându-mi pielea să usture.

– Derek, ești bine? o aud pe Claire.

– Da, sunt în regulă, îi răspund.

De parcă o interesează pe ea asta...

– Este târziu și ești acolo de câtva timp. S-a întâmplat ceva?

Acum mă mai și cronometrează cât stau la duș! Chiar nu este momentul oportun pentru a-mi ține evidența.

Iau prosopul, îl pun în jurul meu și ies din cabină. Ea stă în prag, privindu-mă nedumerită.

Deși vreau să-i spun ce am văzut, nu pot încă.

– Te schimbi? Mergem la muncă?

Deși lucrăm în două locuri diferite, insistă să părăsim casa împreună. Chiar nu înțeleg de ce. Oricum plecăm cu mașini diferite.

– Sunt gata în câteva minute.

– Mă duc să fac o cafea, zice ea.

– Tu ai terminat?

– Da! De vreo zece minute. -

Mă grăbesc să mă îmbrac, conștient fiind că va trebui să îi spun ceva, altfel va intra la suspiciuni absurde. Claire este terapeut și prin natura profesiei sale, miroase de la o poștă minciuna.

Cobor în grabă și o văd stând rezemată de blatul bucătăriei, așteptând.

– Sigur s-a întâmplat ceva!

– Am preluat un alt caz, spun.

– Ar trebui să fiu îngrijorată?

– Încă nu am detalii, voi merge la birou să aflu mai multe.

– Înțeleg. Între timp, nu ai uitat ceva?

– Ce? întreb, uitându-mă în jurul meu în căutarea obiectului pierdut.

– Poate să-mi spui la mulți ani?

– La dracu! La asta m-am gândit toată noaptea și totuși mi-a scăpat.

Dacă mi-ar cere cineva să-mi caracterizez soția, aș spune doar atât: mama. Încep să cred cu tărie vorba din bătrâni „de ce fugi de-aia dai”. Posesivă, autoritară, critică până în pânzele albe, tot timpul nemulțumită și categorică. Standardele îi sunt foarte ridicate în legătură cu orice, iar ambiția uneori o duce atât de departe, încât nu i-ar păsa dacă și-ar băga la pușcărie chiar și propria familie, atât timp cât ea câștigă.

– Îmi pare rău. La mulți ani!

– Mulțumesc! Acum spune-mi, ce ți-a stricat ziua atât de tare?

Cred că ar fi mai bine să îi povestesc despre descoperirea sinistră, pe scurt, fără detaliile care mi-ar face stomacul să se întoarcă împotriva mea.

– În parcul prin care mereu alerg, am dat de un cadavru dezmembrat.

– Cineva cunoscut?

Întrebarea ei mi se pare complet neadecvată. Și reacție... zero.

– Nu. De fapt, nu știu încă. Voi afla mai multe pe parcursul zilei de azi.

– Sper să elucidezi cazul și să-l prinzi înainte să mai comită și alte atrocități.

– Ce te face să crezi că ar mai ucide?

– Doar îmi dădeam cu presupusul. Nu mai e nici asta posibil? Hai să o lăsăm baltă.

– Fie. Ne vedem diseară!

CAPITOLUL 4

Cazul în curs este primul pe care-l am ca și detectiv.

– Vreau să aud că ați descoperit ceva, îi spun echipei mele.

– Nu, nu încă. Așteptăm să ne sune medicul legist sau echipa de laborator. E prea devreme pentru presupuneri, zice Maya cu o expresie ușor dezamăgită.

– Unul dintre voi să mă sune imediat cum se află vreo informație utilă!

Mă-ndrept spre biroul Melissei, așteptându-mă să fie extrem de stresată. Trebuie să țină presa la distanță și cred că se luptă și să ia cazul în jurisdicția noastră. Ciocăn ușor, apoi intru.

– Bună, Mel! Deranjez?

– Ce mai zi! Sunt până peste cap în hârtii. Spune-mi, ai aflat ceva?

Joacă-te cu mine

– Nu. Tocmai ce am ajuns. Te țin la curent. Dar nu de asta am venit. Voiam să te întreb, ești bine?

– Definește bine. Avem un criminal în libertate, iar tu ești cel care a văzut primul locul faptei și, pe deasupra, l-ai și „contaminat”. N-avem niciun punct de pornire. Dar da, pot spune că sunt ok.

– Nu-ți face probleme, totul se va rezolva. Îi vom da noi de cap.

Mă pregătesc să plec din biroul ei, când o aud strigându-mă:

– Derek?

– Da?

– Legat de diseară, nu cred că am cum să vin, îmi pare rău.

– Înțeleg, spun cu vocea scăzută. Nu poți, pentru că...

– Pentru că nu am cum, e mai bine s-o lăsăm așa.

– Bine, zic, ieșind din încăpere cu fruntea plecată.

Îmi rezem corpul de perete și rămân așa câteva secunde. Nu știu cu ce să încep și nu am nici cea mai vagă idee cum să dirijez această investigație. Telefonul vibrează în buzunar, iar pe ecran scrie *Maya*. Mă adun puțin și apoi îi răspund:

– *Vino la morgă! Am noutăți.*

În sfârșit ceva de care să mă agăț. Birourile noastre

sunt mai mult open space, ca o cameră imensă separată pe secții: cum urci câteva trepte, la doi pași spre dreapta e Melissa. La parter e o încăpere mare în care stau agenții de teren și detectivii. Fiecare cu al lui colțisor. Nu poți face nimic fără să fii observat. Într-un fel, e bine, dar nu tot timpul.

Cobor scările în viteză și o iau pe holul întunecos, de care nimeni nu s-a ocupat cu iluminarea, indiferent de câte ori le-am sugerat asta. Aproape de capătul lui, un mix de arome de mucegai, urină și formol mă îndeamnă să duc mâna la gură. Ușile automate se deschid, iar înăuntru mă așteaptă medicul legist, John și Maya.

– Ce ați aflat?

– Bună ziua și ție, spune medicul.

Îmbrăcat mai tot timpul în salopetă albă, mic de statură și cu mers puțin legănat, James este cel mai în vârstă dintre noi și cu cea mai mare experiență în anatomie. A ales această cale de când era mic. Pe la șase ani, tatăl lui a murit într-un accident rutier. Cadavrul îi era de nerecunoscut. Când l-a văzut în sicriu, era complet schimbat. Nu i se mai zăreau vânătăile, rănille deschise și nici sângele. Era curat și îmbrăcat frumos. Și-a întrebat mama dacă tatăl lui chiar era mort sau doar dormea. Aceasta i-a spus să își amintească de cum era în viață, nu cum era atunci. Copilul

s-a apropiat de cadavru și a observat că avea capul prins de jur împrejur cu un pansament alb, ca să îi poată ține în loc pielea și oasele ce se detașaseră din cauza accidentului. Atunci, James a înțeles că trebuie să fii frumos când mori.

A urmat Medicina și a optat pentru medicina legală. Este cu noi de mulți ani, cu mult înainte ca eu să ajung aici.

De când îl știu ne-a tratat, pe mine și pe echipa mea, ca pe proprii lui copii. Poate și din cauza faptului că băiatul lui s-a sinucis din dragoste neîmpărtășită. Asta pentru el a fost încă o tragedie peste care nu a putut trece. Deseori l-am prins vorbind singur, pomenind numele fiului său.

Are o dexteritate neînchipuită când vine vorba de cadavre. Le trata ca și cum erau în viață. Îl surprindeam vorbind cu ele, de parcă le-ar asculta și ar fi așteptat un răspuns la poveștile lui.

– Ce ai aflat? Este ceva ce putem folosi?

– Ei bine, continuă doctorul, am vești proaste și poate și bune, depinde cum privești situația.

– Ia-o cu începutul!

– Nu vorbim de un cadavru, ci de trei diferite, părți din ele asamblate pentru a forma un întreg.

Am rămas fără cuvinte. Nu am înțeles nici acum de ce cazul ăsta îmi provoacă o stare continuă de stres și agitație. Mă întreb când am ajuns să fiu atât de speriat de moartea